

Súd: Okresný súd Lučenec
Spisová značka: 21C/5/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6618201151
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Kristína Glezgová
ECLI: ECLI:SK:OSLC:2018:6618201151.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Lučenec sudkyňou JUDr. Kristínou Glezgovou v spore žalobcu J. Š., X.. XX.XX.XXXX, L. O. XXXX/XX, F. X. K., S. R.R, právne zastúpeného JUDr. Ivanom Hegerom, advokátom, so sídlom Na Troskách 3, Banská Bystrica proti žalovanému E. Y., X.. XX.XX.XXXX, L. Z.X. XXXX/X, F. X. K., S. R.R, právne zastúpenému Mgr. Ľudovítom Paulovičom, advokátom, so sídlom M. Rázusa 19, Lučenec v konaní o zaplatenie 3 500,- Eur s prísl. takto

rozhodol:

I. Súd žalobu **z a m i e t a**.

II. Žalobca je **p o v i n n ý** nahradiť žalovanému trovy konania v plnej výške. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou doručenou na tunajší súd dňa 13.03.2018 sa žalobca domáhal od žalovaného zaplatenia sumy 3 500,-Eur s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodnil tým, že na základe ústnej zmluvy o pôžičke poskytol žalobca žalovanému dňa 30.07.2013 bezúročnú pôžičku vo výške 3.500,-Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 11 mesiacov odo dňa poskytnutia, t.j. najneskôr do 30.06.2014. Žalobca si svoj záväzok poskytnúť žalovanému pôžičku vo výške 3.500,-Eur riadne a včas splnil a dňa 30.07.2013 zaslal žalovanému zo svojich finančných prostriedkov vedených na účte jeho brata OndK.u celú dohodnutú sumu. Žalovaný si však svoju povinnosť vrátiť pôžičku napriek niekoľkým výzvam žalobcu do dnešného dňa nespľnil, a to ani čiastočne. Počnúc dňom nasledovným po splatnosti uvedenej pohľadávky sa žalovaný dostal do omeškania s plnením svojich záväzkov, na základe čoho vzniká žalobcovi v zmysle ustanovenia § 517 Občianskeho zákonníka nárok aj na zákonný úrok z omeškania vo výške 5,15% ročne z dlžnej sumy. Pri určení výšky úroku z omeškania vychádza žalobca z ustanovenia § 3 nariadenia vlády č. 87/1995 Z. z. v platnom znení. Uvedené nariadenie určuje, že výška úroku z omeškania je o 5 percentuálnych bodov vyššia ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu. V relevantnom čase bola základná úroková sadzba ECB 0,15% a zvýšená o 5 percentuálnych bodov činí úrok z omeškania 5,15% z dlžnej sumy ročne. Úrok z omeškania predstavuje teda 5,15% ročne zo sumy 3 500,-Eur od 01.07.2014 až do zaplatenia.

2. Súd vo veci vydal platobný rozkaz č. k. 21C/5/2018-21 zo dňa 28.03.2018 Žalovaný platobný rozkaz napadol odporom dňa 11.04.2018, v ktorom uviedol, že nárok žalobcu neuznáva a to z dôvodu, že ho považuje za premlčaný a žalovaný týmto zároveň vznáša námietku premlčania žalobcovho nároku v plnom rozsahu 3 500,-Eur s prísl.. Žalobca žalovanému na základe ústnej zmluvy o pôžičke poskytol dňa 30.07.2013 peňažnú bezúročnú pôžičku vo výške 3 500,-Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť žalobcovi do 11 mesiacov odo dňa jej poskytnutia, t. j. najneskôr do 30.06.2014. V zmysle tvrdenia žalobcu obsiahnutého v žalobe, pôžička bola žalobcom poskytnutá žalovanému dňa 30.07.2013 a mala byť žalovaným vrátená najneskôr dňa 30.06.2014. Žalobca teda mohol právo na vrátenie pôžičky po prvýkrát

vykonať (uplatniť na súde) dňa 01.07.2014. Premlčacia doba v trvaní 3 (troch) rokov začala plynúť dňa 01.07.2014 a v zmysle ustanovenia § 122 ods. 2/ Občianskeho zákonníka uplynula dňa 30.06.2017. Žaloba bola žalobcom podaná na Okresnom súde Lučenec dňa 13.08.2018, teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný žiada, aby súd vec v zmysle ustanovenia § 267 ods. 3 CSP zrušil Platobný rozkaz Okresného súdu Lučenec zo dňa 28.03.2018 a to v celom rozsahu a vo veci nariadil pojednávanie. Žalovaný týmto zároveň navrhuje, aby súd po vykonaní dokazovania žalobu v plnom rozsahu zamietol..

3. Na základe podaného odporu súd platobný rozkaz zrušil uznesením č. k. 21C/5/2018-30 zo dňa 18.04.2018, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23.04.2018.

4. Žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vo svojom vyjadrení zo dňa 30.04.2018 poukázal na skutočnosť, že zo strany žalovaného nebolo spochybnené prijatie pôžičky od žalobcu a ani jej výšky 3 500,-Eur. Žalovaný vo svojom odpore uvádza, že nárok žalobcu považuje za premlčaný a vzniesol námietku premlčania. Z obsahu elektronickej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným z roku 2017 je však zrejmé, že zo strany žalovaného došlo k uznaniu dlhu v zmysle § 558 OZ, t. j. žalobca uznal ako výšku, tak aj dôvod dlhu a zaviazal sa dlh žalobcovi zaplatiť. Zároveň v zmysle ustanovenia § 110 ods. 1 OZ platí, že v prípade, ak dlžník dlh čo do dôvodu a výšky uznal, premlčuje sa tento za 10 rokov. Nakoľko k uznaniu dlhu došlo v roku 2017, je zrejmé, že dlh nemôže byť v roku 2018 premlčaný. Na základe týchto skutočností má žalobca za to, že vznesená námietka premlčania je nedôvodná, pričom žiadal aby súd na ňu neprihliadal a rozhodol v zmysle žalobného návrhu a zaviazal žalovaného na zaplatenie žalovanej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania a náhradou trov konania.

5. Žalovaný vo svojom vyjadrení zo dňa 10.05.2018 uviedol, že nesúhlasí s tvrdením žalobcu a popiera, že by kedykoľvek a akýmkoľvek právne relevantným platným a účinným spôsobom uznal svoj dlh voči žalobcovi. Žalovaný má za to, že údajnú elektronickej komunikáciu medzi žalobcom a žalovaným nie je v žiadnom prípade možné považovať za písomnú formu uznania dlhu v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka a ani zo žiadneho vyjadrenia v rámci žalobcom predloženej údajnej elektronickej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným nevyplýva, že by žalovaný dlh voči žalobcovi uznal čo do dôvodu aj výšky a zaviazal sa ho zaplatiť. Žalovaný zhodne s tvrdením uvedeným v odpore proti platobnému rozkazu uvádza, že v zmysle tvrdenia žalobcu obsahnutého v žalobe bola pôžička žalobcom poskytnutá žalovanému dňa 30.07.2013 a mala byť žalovaným vrátená najneskôr dňa 30.06.2014. Žalobca teda mohol právo na vrátenie pôžičky po prvý krát vykonať (uplatniť na súde) dňa 01.07.2014. Premlčacia doba v trvaní 3 rokov začala plynúť dňa 01.07.2014 a v zmysle ustanovenia § 122 ods. 2 Občianskeho zákonníka uplynula dňa 30.06.2017. Žaloba bola žalobcom podaná na Okresnom súde Lučenec dňa 13.08.2018, a teda po uplynutí 3-ročnej premlčacej doby. Žalovaný na dôvažok uvádza, že keďže premlčacia doba uplynula dňa 30.06.2017, pričom údajná elektronickej komunikácia predložená žalobcom v období po poskytnutí pôžičky, t. j. po 30.07.2013, začína až dňa 14.09.2017 o 14.29 hod. (viď. prvá strana 3 riadok výpisu z elektronickej komunikácie), a teda v čase, kedy už bol dlh premlčaný tak, ako to má na mysli ustanovenie § 558 druhá veta Občianskeho zákonníka a zo žiadneho vyjadrenia v rámci údajnej elektronickej komunikácie medzi žalobcom a žalovaným nevyplýva, že by žalovaný o premlčaní vedel, ani žalobca o uvedenej skutočnosti nepredložil súdu žiadny relevantný dôkaz, nemôže byť o právne relevantnom uznaní dlhu zo strany žalovaného akákoľvek úvaha. Vzhľadom na vyššie uvedené žalovaný naďalej trvá na vznesenej námietke premlčania a navrhuje, aby súd žalobu žalobcu v plnom rozsahu zamietol.

6. Súd vo veci vytýčil pojednávanie.

7. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uviedol, že trvá na podanom návrhu. Poukázal na to, že žalobca požičal žalovanému sumu 3 500,-Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 30.06.2014. Keďže žalovaný peniaze nevracal, žalobca sa na neho obrátil opakovane výzvou o zaplatenie. Poukázal v tejto súvislosti na emailovú komunikáciu. Žalovaný namieta premlčanie pohľadávky. V tejto súvislosti mám za to, že emailová komunikácia medzi sporovými stranami preukazuje, že žalovaný vedel o pôžičke a bol ochotný ju zaplatiť, teda prisľúbil zaplatenie dlhu. Z emailovej komunikácie je preukázaná teda jednak existencia pôžičky ako aj výška pôžičky. Čo sa týka prisľubu vrátenia peňazí, v tejto súvislosti poukazujeme na email zo dňa 21.09.2017, ktorý je na strane 38, kde v prvom odseku žalobca píše, že dáva termín na zaplatenie do 30.09.2017. Vychádzajúc z tejto lehoty nie je dôvodná námietka žalovaného, že dlh je premlčaný. Rovnako poukazuje aj na ďalší email, posledný na strane 38, kde

žalobca píše: „Takže kedy to vidíš reálne vrátenie peňazí?“, pričom na druhej strane je odpoveď žalovaného: „v októbri“. Ďalej považuje za podstatné okrem ďalších emailov zdôrazniť aj email zo dňa 22.11.2017, ktorý je na strane 39 z opaku, druhým odsek, kde žalobca uvádza číslo svojho účtu a aj sumu 3 500,-Eur, kde žalovaný na toto pozitívne reaguje, čím chce preukázať, že požičaná suma bola opätovne preukázaná. Ohľadne sľubu na zaplatenie dlhu poukazuje ešte na stručný komentár k Občianskemu zákonníku 2 Števček, Dulak, Bajánková a kol., z ktorého vyplýva, že samotný prísľub zo strany dlžníka o zaplatenie dlhu nemusí byť striktné formalistický, stačí, ak je z neho zjavný obsah jeho písomného prejavu a vôľa splniť dlh bez ohľadu na jeho formu. Čo sa týka námietky žalovaného, že ide o premlčanie dlhu, v tejto súvislosti poukazujem na § 2 ods. 1 zákona č. 1/1993 Z. z. O zbierke zákonov z ktorého vyplýva, že to, čo je v Zbierke zákonov uvedené, to je skutočnosť, u ktorej platí, že je s ním každý oboznámený, tzn. že žalovaný bol oboznámený s dĺžkou trvania premlčacej doby, čo podporuje aj skutočnosť, že prvou reakciou na podanú žalobu bola námietka premlčania zo strany žalovaného. Poukazuje aj na ustanovenie § 110 ods. 1 OZ, komentár Števček, Dulak, Bajánková a kol., z ktorého vyplýva, že uznanie dlhu nie je nutné brať prísne formalisticky a jeho účinky majú za následok plynutie 10-ročnej premlčacej doby aj v prípade, že dlžník nevedel o tom, že dlh je premlčaný. Podstatné je, že uznal dlh čo do dôvodov a výšky, čo žalobca tvrdí, že žalovaný uznal dlh uvedeným spôsobom práve predloženou emailovou komunikáciou. Uvedené vyplýva aj z Civilného sporového poriadku, že nie je podstatné, aká forma bola pri právnom úkone použitá a nemusí sa jednať o komunikáciu písomnú, stačí aj emailová, čo to uznaná forma komunikácie. Ešte na podporu predkladá aj rozsudok Najvyššieho súdu ČR, ktorý rozsudok tiež potvrdzuje skutočnosť, že žalovaný nemusí mať vedomosť o tom, že je dlh premlčaný a v prípade uznania dlhu zakladá sa beh novej 10-ročnej premlčacej doby, k čomu došlo v danom prípade. Žiada preto žalobe vyhovieť a zaviazat' žalovaného na náhradu trov konania. Záverom zdôrazňuje, že dlh nie je premlčaný, kedy najmä vychádza z ustanovenia § 110 OZ z ktorého vyplýva, že došlo k uznaniu dlhu zo strany žalovaného, čo vyplýva z emailovej komunikácie, pričom uznanie dlhu nie je viazané na vedomosť dlžníka, preto nedošlo k premlčaniu pohľadávky.

8. Právny zástupca žalovaného uviedol, že trvá na svojich vyjadreniach a žiada žalobu zamietnuť. Z vyjadrenia sporových strán jasne vyplýva a je teda nesporné, že došlo k poskytnutiu pôžičky zo strany žalobcu žalovanému, ktorej výška ako aj dátum poskytnutia zo dňa 30.07.2013 je nesporný. Taktiež je nesporné, že žalovaný sa zaviazal zaplatiť dlh do 30.06.2014 ako aj to, že žalobca podal žalobu na tunajší súd 13.03.2018. Tvrdí, že je dôvod na zamietnutie žaloby z dôvodu uplynutia trojročnej premlčacej doby. V tejto súvislosti k argumentácii žalobcu, že žalovaný uznal dlh čo do dôvodov a výšky predloženou emailovou komunikáciou tvrdí, že tomu tak nie je. Z emailovej komunikácie nevyplýva uznanie dlhu, pretože túto písomnú komunikáciu nemožno považovať za písomné uznanie dlhu v zmysle § 558 OZ. Emailová komunikácia prebehla v čase, keď bol dlh premlčaný, teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby, pričom z emailovej komunikácie nevyplýva a žalobca ani nepreukázal, že žalovaný pri emailovej komunikácii mal vedomosť o uplynutí premlčacej doby, teda že by mal vedomosť o tom, že dlh je premlčaný. Táto skutočnosť nevyplýva ani z emailovej komunikácie a žalobca žiaden dôkaz o tom nepredložil, preto má sa za to, že nemohlo dôjsť k uznaniu dlhu. Nevyplýva to totiž zo žiadneho vyjadrenia žalovaného v rámci tejto emailovej komunikácie a nebolo to ničím ani zo strany žalobcu preukázané. Poukazuje najmä na znenie § 558 druhá veta OZ s tým, že na uvedenie ustanovenie § 110 ods. 1 druhá veta OZ možno prihliadnuť len v spojení s § 558 OZ, ktorý uvádza, že musí byť preukázaná vedomostná stránka dlžníka pri uznaní dlhu čo do dôvodu a výšky k tomu, aby začala plynúť ďalšia 10-ročná premlčacia doba. Tvrdí, že § 110 OZ naväzuje na § 558 OZ, resp. ho je možné vykladať len spolu s § 558 OZ.

9. Súd vykonal dokazovanie konštatovaním žalobného návrhu, potvrdením o uskutočnení prevodu, vyjadrením žalobcu, emailovou komunikáciou, vyjadrením žalovaného a rozsudkom Najvyššieho súdu ČR 33Odo 934/2005.

10. Na základe vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že žalobca poskytol žalovanému pôžičku 3 500,-Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 11 mesiacov odo dňa poskytnutia, t. j. najneskôr do 30.06.2014. Žalovaný nesplatil ani časť dlhu.

11. Žalobca podaným návrhom doručeným súdu 13.03.2018 žiadal o zaplatenie sumy 3 500,-Eur s prísl. titulom poskytnutia pôžičky. Žalovaný uznal čas, výšku a termín poskytnutia dlhu ako aj čas vrátenia dlžnej sumy, pričom z dôvodu vznesenia námietky premlčania žiadal žalobu zamietnuť. S týmto argumentom žalobca nesúhlasil z dôvodu, že v rámci emailovej komunikácie medzi ním a žalovaným

v čase od 14.09.2017 do 08.01.2018 došlo k uznaniu dlhu podľa § 110 OZ, s prihliadnutím na ktorú skutočnosť nepovažoval nárok žalobcu za premlčaný. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že pôžička bola žalobcom poskytnutá dňa 30.07.2013 a mala byť žalovaným vrátená najneskôr do 30.06.2014. Žalobca mohol právo na vrátenie pôžičky prvýkrát vykonať (uplatniť na súde) dňa 01.07.2014 a tak premlčacia doba v trvaní troch rokov začala plynúť dňa 01.07.2014 a v zmysle § 122 ods. 2 OZ uplynutí 30.06.2017. Žaloba bola podaná na súd dňa 13.03.2018, a teda po uplynutí trojročnej premlčacej doby. Elektronická komunikácia predložená žalobcom začala 14.09.2017 o 14.29 hod., a teda v čase, kedy už bol dlh premlčaný, pričom zo žiadneho vyjadrenia žalovaného nevyplývalo, že by vedel o premlčaní. Trval preto na zamietnutí žaloby. Žalobca v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu ČR 33 Odo 934/2005, v zmysle ktorého pri uznaní dlhu podľa § 110 ods. 1 OZ nie je nutná vedomosť dlžníka o tom, že dlh je premlčaný. Zhodná skutočnosť vyplýva z komentára Občianskeho zákonníka.

12. Podľa § 657 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ) zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

13. Podľa § 100 ods. 1 OZ sa právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

14. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

15. Podľa § 110 ods. 1, druhá veta OZ ak právo dlžník písomne uznal čo do dôvodu i výšky, premlčuje sa za desať rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo; ak bola však v uznaní uvedená lehota na plnenie, plynie premlčacia doba od uplynutia tejto lehoty.

16. Podľa § 558 OZ ak niekto uzná písomne, že zaplatí svoj dlh určený čo do dôvodu aj výšky, predpokladá sa, že dlh v čase uznania trval. Pri premlčanom dlhu má také uznanie tento právny následok, len ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní.

17. Prevedeným dokazovaním ako aj na základe zhodného vyjadrenia sporových strán v zmysle § 186 ods. 2 CSP mal súd jednoznačne za preukázané, že žalobca dňa 30.07.2013 poskytol žalovanému bezúročnú pôžičku vo výške 3 500,- Eur, ktorú sa žalovaný zaviazal vrátiť do 11 mesiacov odo dňa poskytnutia, t.j. najneskôr do 30.06.2014. Nakoľko žalovaný nevrátil ani časť poskytnutej pôžičky, žalobca sa podaným návrhom doručeným súdu zo dňa 13.03.2018 domáhal voči žalovanému zaplata sumy 3 500,- Eur.

18. Zásadnou otázkou uvedeného konania je skutočnosť, či žalobca uplatňuje voči žalovanému premlčaný dlh, resp. dlh, ktorý ešte premlčaný nie je, pretože sporové strany zhodne potvrdzujú, že žalobca požičal žalovanému dňa 30.07.2013 sumu 3 500,- Eur, ktorú mal žalovaný zaplatiť do 30.06.2014, pričom z dôvodu nezaplata dlhu žalobca podal žalobu vo veci zaplata dlžnej sumy na súd až dňa 13.03.2018. Na základe vznesenej námietky premlčania zo strany žalovaného je pritom zrejmé, že žalobca mohol právo na vrátenie pôžičky uplatniť na súde prvýkrát 01.07.2014, kedy všeobecná trojročná premlčacia lehota uplynula 01.07.2017, teda po uplynutí premlčacej doby. Žalobca však argumentuje skutočnosťou, že v medziobdobí medzi stranami sporu prebiehala preukázateľná emailová komunikácia, ktorú vzhľadom k súčasnému vývoju elektronickej komunikácie za situácie, že je preukázané, že ide o komunikáciu medzi veriteľom a dlžníkom, je nutné považovať za písomný prejav sporových strán. Je pritom zjavné, že komunikácia sa týka dlhu žalovaného, pričom žalobca v texte zo dňa 22.11.2017 uvádza aj konkrétnu sumu 3 500,- Eur. Z emailovej komunikácie tiež vyplýva, že dňa 21.09.2017 žalobca stanovil termín na zaplata dlhu do 30.09.2017 a žalovaný reagoval s tým, že peniaze bude mať v októbri. V emailovej komunikácii zo dňa 21.11.2017, kde žalobca uviedol sumu 3 500,- Eur ako aj číslo svojho účtu, na ktorý má dlžník plniť, žalovaný vo svojej odpovedi uviedol, že „dobré J., len mi musí banka požičať... potom neni problém...“. Súd v tejto súvislosti musel teda posúdiť, či z emailovej komunikácie medzi sporovými stranami vyplýva uznanie dlhu a či v dôsledku toho dochádza k zmene všeobecnej premlčacej doby. V tejto súvislosti súd má za to, že písomný prejav žalovaného čo do obsahu je možné považovať za uznanie dlhu, tento však bol vykonaný potom, ako uplynula všeobecná trojročná premlčacia doba na uplatnenie práva, teda po 01.07.2017. Podľa ustanovenia § 558 druhá

veta OZ právny následok uznania dlhu nastáva u premlčaného dlhu len vtedy, ak ten, kto dlh uznal, vedel o jeho premlčaní. Uvedený dôkaz znalosti premlčaného dlhu však žalobca nepreukázal. Pokiaľ žalobca uvádza, že na základe prísľubu na zaplatenie dlhu je nutné aplikovať ustanovenie § 110 OZ, podľa ktorého sa právo premlčuje za 10 rokov odo dňa, keď k uznaniu došlo, súd uvádza, že súhlasí s obranou žalovaného, že ustanovenie § 110 OZ naväzuje na ustanovenie § 558 OZ. Pokiaľ teda došlo k platnému uznaniu dlhu podľa § 558 OZ, plynie nová, 10-ročná premlčacia doba od lehoty na plnenie uvedenej v uznaní dlhu. V zmysle ustanovenia § 110 OZ začína skutočne plynúť nová premlčacia doba, avšak len za podmienok § 558 OZ, kde je zákonnou podmienkou uznania dlhu skutočnosť, že dlh ešte premlčaný nie je. Pri premlčanom dlhu má takéto uznanie uvedený právny následok len vtedy, ak dlžník vedel o premlčaní. Nakoľko žalobca ako nositeľ dôkazného bremena nepreukázal, že by žalovaný v čase emailovej komunikácie so žalobcom vedel o uplynutí premlčacej doby v súvislosti s jeho dlhom, súd dospel k záveru, že nárok žalobcu voči žalovanému z dôvodu vznesenia námietky premlčacia nie je dôvodný, a preto súd žalobu zamietol. V tejto súvislosti súd uvádza, že nič na tom nemení tá skutočnosť, že žalobca v emailovej komunikácii zo dňa 21.09.2017 stanovil nový termín na zaplatenie dlhu do 30.09.2017. Záverom súd poukazuje na to, že pokiaľ sa žalobca odvoláva na právny názor vyslovený v rozsudku Najvyššieho súdu ČR sp.zn. 33 Odo 934/2005 zo dňa 22.08.2007, uvedený rozsudok nie je možné považovať za rozhodnutie najvyššej súdnej autority podľa čl. 2 ods. 2 Základných princípov Civilného sporového poriadku, keďže nejde o stanovisko alebo rozhodnutie najvyššieho súdu, ktoré je (ako judikát) publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, resp. o prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 6. marca 2017, sp. zn. 3 Cdo 6/2017).

19. Podľa § 262 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

20. Podľa § 255 ods. 1, 2 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Ak mala strana vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí, prípadne vysloví, že žiadna zo strán nemá na náhradu trov konania právo.

21. V prejednanej veci mal žalovaný plný úspech, preto súd vyslovil, že žalobca je povinný nahradiť žalovanému trovy konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd v Lučenci, Dr. Herza č. 14, písomne, v štyroch vyhotoveniach.

Podľa § 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie je potrebné predložiť s potrebným počtom rovnopisov a prílohami tak, aby jeden rovnopis zostal na súde a aby každá strana v spore dostala jeden rovnopis. Ak strana nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie na jej trovy.

Podľa § 365 ods. 1 CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,

- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 365 ods. 3 CSP odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 389 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak:

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom,
- c) súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom, alebo
- d) nejde o rozhodnutie vo veci samej a dôvody, pre ktoré bolo vydané, zanikli alebo ak také dôvody neexistovali.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona, ak ide o rozhodnutie o výchove maloletých detí, návrh na súdny výkon rozhodnutia.